

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. et Mgr. Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně:

Obec Baška

se sídlem Baška 420, 739 01 Baška

zastoupena advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou

sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice

proti

žalovanému:

Ministerstvo pro místní rozvoj

se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 5. 9. 2019, č. j. MMR-38596/2019-26,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr pro místní rozvoj (dále jen „žalovaný“) v souladu s § 14e odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění rozhodném (dále jen „rozpočtová pravidla“) rozhodl o námitkách žalobkyně jako příjemce dotace tak, že opatření poskytovatele dotace ze dne 11. 7. 2019, kterým nebyla dle § 14e rozpočtových pravidel vyplacena část dotace ve výši 3 604 393,19 Kč, považuje za oprávněné a námitky příjemce za nedůvodné (výrok I.); potvrdil opatření poskytovatele dotace spočívající v nevyplacení přímo vyčíslitelné části dotace odpovídající rozdílu nabídkových cen neoprávněně vyloučeného dodavatele s nejvýhodnější nabídkou a vybraného dodavatele, poskytnuté na financování veřejné zakázky, tj. opatření ve výši 3 604 393,19 Kč, neboť příjemce porušil část III odst. 1 bod 2 Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 20. 4. 2018, č. j. 20634/2018-55/1, ve znění pozdějších změn (výrok II.) a rozhodl, že částka uvedená v bodě II. nebude příjemci vyplacena s konečnou platností (výrok III.).
2. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta.
3. Žalovaný nejprve shrnul postup Centra pro regionální rozvoj České republiky (dále jen „Centrum“), které provedlo kontrolu veřejné zakázky v rámci administrativního ověření žádosti o platbu CZ.06.2.67/0.0/0.0/16_063/0003766/2019/002/POST, přičemž navrhlo uplatnit přímo vyčíslitelnou finanční opravu v souladu s Podmínkami Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 20. 4. 2018, č. j. 20634/2018-55/1, ve znění pozdějších změn. Podle Centra se totiž žalobkyně jakožto příjemce dotace dopustila při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Rozšíření kapacity základního vzdělávání v obci Baška“, která byla zadávána v otevřeném řízení podle § 56 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění rozhodném (dále jen „ZZVZ“), porušení § 46 odst. 1 a § 48 odst. 2 písm. b) ZZVZ. Podle Centra postupem žalobkyně došlo k porušení zásady transparentnosti podle § 6 odst. 1 ZZVZ, neboť její postup vykazoval prvky, jež vzbuzují pochybnosti o pravých důvodech postupu zadavatele a činí tak zadávací řízení hůře čitelným a nepřehledným se znaky účelovosti. Současně podle Centra žalobkyně jednala způsobem, při kterém došlo k obcházení pravidel stanovených zákonem, neboť sledem dílčích kroků jednotlivě právně dovořených dosáhla výsledku, který je v rozporu se smyslem ZZVZ. Postup žalobkyně podstatně ovlivnil výběr nejvýhodnější nabídky. Žalovaný uvedl, že na posuzovanou veřejnou zakázku bylo uplatněno pravidlo přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, vydání 1.12, a byla uplatněna finanční oprava ve vyčíslitelné výši finančních důsledků nesprávného postupu zadavatele pro danou veřejnou zakázku.
4. Žalovaný shrnul rovněž námitky žalobkyně proti opatření poskytovatele dotace a výsledku administrativního ověření Centra. Žalovaný následně dospěl k závěru, že Centrum na základě dokumentace předložené žalobkyní ke kontrole řádně zjistilo skutkový i právní stav věci.

5. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně zahájila zadávací řízení na veřejnou zakázku dne 7. 7. 2017, přičemž předpokládaná hodnota veřejné zakázky byla stanovena ve výši 160 185 000 Kč bez DPH a hodnotícím kritériem byla nejnižší nabídková cena. Žalobkyně obdržela v zadávacím řízení celkem tři nabídky, a to od společnosti OHLA ŽS, a.s., IČO 46342796 (tehdy pod názvem „OHL ŽS, a.s.“, dále jen „OHL ŽS, a.s.“), od společnosti Metrostav a.s., IČO 00014915 (dále jen „Metrostav a.s.“) a od společnosti Zlínstav a.s., IČO 28315669 (dále jen „Zlínstav a.s.“). Žalobkyně v zadávacích podmínkách mj. stanovila následující požadavek: Kabel se zvýšenou odolností proti šíření plamene, třída reakce na oheň „B2ca s1d0“. Následně se žalobkyně na OHL ŽS, a.s. obrátila se žádostí o objasnění nabídky podle § 46 ZZVZ a současně jej vyzvala k objasnění mimořádně nízké nabídkové ceny. Poté žalobkyně rozhodla usnesením ze dne 19. 10. 2017 o výběru OHL ŽS, a.s. Následně obdržela od Zlínstav a.s. námitky, podle kterých vybraným dodavatelem nabízené materiály, konkrétně položka č. 135 Folie izolační střešní hydroizolační, a položka č. 364/351 Kabel se zvýšenou odolností proti šíření plamene, nesplnily zadávací podmínky. Žalobkyně rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017 námitkám částečně vyhověla, když zrušila rozhodnutí o výběru a uložila hodnotící komisi provést nové posouzení nabídek. Současně jmenovala novou hodnotící komisi, která na svém prvním jednání dne 1. 12. 2017 znovu posoudila zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny od OHL ŽS, a.s. a stanoviska projektanta, který byl požádán o posouzení technických dokumentů OHL ŽS, a.s., a rozhodla se OHL ŽS, a.s. vyzvat k dalšímu objasnění nabídky podle § 46 odst. 1 ZZVZ. Na tuto výzvu však od OHL ŽS, a.s. žalobkyně neobdržela žádnou odpověď. Žalobkyně tedy na základě druhého jednání hodnotící komise dne 12. 12. 2017 rozhodla o vyloučení OHL ŽS, a.s. usnesením ze dne 12. 12. 2017 z důvodu, že ve stanovené lhůtě tento dodavatel nedoručil požadované objasnění nabídky. Současně usnesením ze dne 12. 12. 2017 rozhodla o výběru Zlínstav a.s. S tímto vybraným dodavatelem žalobkyně uzavřela dne 29. 1. 2018 smlouvu o dílo.
6. Žalovaný shrnul, že jádrem sporu je, zda žalobkyně jako zadavatel pochybila, když vyloučila účastníka OHL ŽS, a.s., neboť neodpověděl na její výzvu ze dne 4. 12. 2017, či nikoliv. K vyřešení této otázky žalovaný nejprve odkázal na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 21. 3. 2017, č. j. R0316/2016/VZ-0985/2017/321/Edy, resp. na jeho část, která se vyjadřuje k základnímu smyslu zadávacího řízení veřejné zakázky.
7. Poté uvedl, že žalobkyně ustanovila hodnotící komisi, která měla nabídky posoudit z hlediska splnění zadávacích podmínek. Žalobkyně považovala původně nabídku OHL ŽS, a.s. za souladnou se zadávacími podmínkami a až po námitkách Zlínstav a.s. získala pochybnosti o tom, že podmínky splněny nebyly. Žalovaný uvedl, že poskytovatel dotace, resp. Centrum se obrátilo na dva nezávislé stavební experty s otázkou, zda nabídka OHL ŽS, a.s. zadávací podmínky splňovala. Oba tito experti přitom uvedli, že nabídka zadávací podmínky splňovala. Žalovaný k tomu odkázal na podrobné popsání názorů znalců v Informaci o nevyplacení části dotace.
8. Žalovaný byl přesvědčen, že pokud zadávací podmínky byly splněny, pak žalobkyně neměla své původní rozhodnutí o výběru vybraného dodavatele rušit, resp. pokud si nebyla jistá splněním požadavků, měla to ověřit právě před vlastním rozhodnutím o výběru, když požadované informace byly uvedeny v Technických listech OHL ŽS, a.s.
9. Žalovaný přisvědčil názoru Centra, že zadavatel nemusí být dostatečně odborně zdatný, aby vyhodnotil, zda nabídka splňuje zadávací podmínky. Pokud však jmenuje hodnotící

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

komisi, měl by zajistit, aby její členové byli dostatečné odbornosti; a pokud nejsou, pak si má vyžádat posudek externí osoby, která splnění zadávacích podmínek vyhodnotí.

10. Žalovaný konstatoval, že v tomto případě žalobkyně zřejmě dostatečnou odborností nedisponovala a současně se na žádného odborníka neobrátila, čímž zatížila průběh zadávacího řízení vadou, kdy její kroky učiněné v rámci zadávacího řízení nelze považovat za transparentní a je nutné je považovat za rozporné se zásadou rovného zacházení s jednotlivými účastníky. Žalobkyně vyloučila OHL ŽS, a.s. sice pro nečinnosti s odpovědí, nicméně s odpovědí, kterou si mohla zodpovědět sama. To posléze ostatně udělala, neboť vybrala jako nejvhodnějšího účastníka druhého v pořadí Zlínstav a.s., který ve své nabídce nabídl totožný kabel od stejného výrobce jako vyloučený účastník OHL ŽS, a.s. a zadávací podmínky dle žalobkyně splnil.
11. Žalovaný odmítl argumenty žalobkyně, že se stavební experti mylí. Uvedl, že žalobkyně se nikde v námitkách nevypořádala se skutečností, že již původní hodnotící komise měla k dispozici dokumenty, ze kterých vyplývalo splnění zadávacích podmínek, nicméně v důsledku nedostatečné odbornosti hodnotící komise bylo toto splnění bezdůvodně odvoláno, aby následně druhý v pořadí prokázal splnění zadávacích podmínek stejnou položkou jako vyloučený účastník.
12. Žalovaný uvedl, že příjemce musí při vynakládání veřejných prostředků dodržovat zásadu efektivnosti, účelnosti a hospodárnosti stanovenou zákonem č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o finanční kontrole“). Poukázal rovněž na to, že rozdíl nabídkových cen vybraného dodavatele a neoprávněně vyloučeného dodavatele činí 19 119 481,50 Kč
13. Zdůraznil, že je nutné se na posuzovanou otázku podívat v kontextu celého zadávacího řízení. Žalobkyně byla povinna dodržovat i zásady efektivnosti, účelnosti a hospodárnosti při vynakládání veřejných prostředků. Měl za to, že § 46 ZZVZ nelze vykládat jako ryze fakultativní a využívat ho i ve chvíli, kdy zadavatel požadovanými informacemi již disponuje.
14. Žalovaný odmítl námitku žalobkyně, že poskytovatel dotace neměl dostatek pravomoci a činil kategorické závěry. Konstatoval, že ÚOHS je sice orgánem dohledu nad ZZVZ, poskytovatel dotace je však taktéž oprávněn konstatovat porušení zákonných pravidel, k jejichž dodržování se žalobkyně zavázala v Rozhodnutí o poskytnutí dotace, potažmo v Podmínkách. A pokud k takovému porušení dojde, je poskytovatel dotace nucen vyčíslit finanční opravu.
15. Uvedl, že poskytovatel dotace je odpovědný za vykazování výdajů vůči Evropské komisi, kdy se musí jednat o výdaje skutečně hospodárné, efektivně a účelně vynaložené, a že žalobkyně měla povinnost dodržovat zásady 3E, což vyplývá z kapitoly 5.1 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce a taktéž z Rozhodnutí o poskytnutí dotace příjemci.
16. K námitce retroaktivního vstupování do vytváření a projevů vůle řádně ustanovené hodnotící komise žalovaný poukázal na závěry ÚOHS ze dne 16. 6. 2011, č. j. ÚOHS-S67/2011/VZ-6172/2011/510/Mla, v němž bylo dovozeno, že předmět veřejné zakázky na stavební práce sám o sobě vyžaduje, aby členové hodnotící komise disponovali příslušnou odborností. Pokud komise nedosahuje dostatečné odbornosti – v posuzovaném případě nedosahovaly osoby dle ČKAIT v komisi 1/3 členů – je vhodné obrátit se na experty. Dodal, že poskytovatel bude veřejnou zakázku kontrolovat až *ex-post* a bude v případě

potřeby využívat experty, což nemůže být chápáno jako zásah do svobodné vůle obce. Z pohledu dotace není rozhodné, zda je příjemcem dotace obec; kontrolní činnost probíhá ve vztahu ke všem typům příjemců stejně.

17. Závěrem žalovaný zopakoval, že žalobkyně se nevypořádala se zásadním argumentem, že druhý uchazeč v pořadí nabídl stejný typ kabelu. Důrazně odmítl, že by žalobkyni nabádal k jakémukoli porušení zákona. Uvedl, že žalobkyně neměla povinnost řídit se jen ZZVZ, nýbrž i zákonem o finanční kontrole. Shrnul, že není možné vyloučit z účasti v zadávacím řízení účastníka jenom proto, že neodpověděl ve stanovené lhůtě na dotaz, který si dle znalců měl zadavatel zodpovědět sám, ať už vlastními silami nebo za pomoci odborníka v oboru.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, ústní jednání

18. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že opatření poskytovatele dotace o nevyplacení části dotace a rovněž žalobou napadené rozhodnutí jsou nezákonná. Tuto nezákonnost žalobkyně spatřovala v nesprávném právním hodnocení věci, resp. v nesprávném právním výkladu, který je ve vztahu k platné právní úpravě příliš extenzivní a nepředvídatelný a žalobkyni výrazně poškozující.
19. Žalobkyně považovala výklad ZZVZ žalovaným za účelový s nedůvodnou preferencí některých konkrétních ustanovení se zneužitím obecného § 6 tohoto zákona. Žalobkyně předně namítala, že jednotlivé části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí si vzájemně odporují. Pokud totiž žalovaný uvádí, že došlo k porušení § 46 odst. 1 a § 48 odst. 2 písm. b) ZZVZ, a následně, že se jednalo o kroky právně dovolené, pak tím popírá, že mohlo dojít k porušení citovaných ustanovení. Dále uvedla, že porušení těchto ustanovení se ani objektivně dopustit nelze, neboť dávají zadavatelům možnost fakultativně jednat, což je vyjádřeno slovem „může“. Dovedla, že zaslání výzvy podle § 46 odst. 1 ZZVZ nemůže být neoprávněné; oprávněné je vždy, bez ohledu na to, zda je eventuálně nadbytečné. Uvedla, že otázku, zda bylo zaslání výzvy nutné, je jednak nutno posuzovat k okamžiku zaslání výzvy, jednak má zadavatel právo k zaslání výzvy vždy, považuje-li to pro svou jistotu o kvalitě nabídky za podstatné. Žalobkyně tak využila svého práva; a toto její jednání v souladu s právem proto nikdy nelze nazvat porušením zákona.
20. Uvedla, že k tomuto svému jednání nadto měla legitimní a logický důvod a naopak by bylo možné jí vyčítat, kdyby nejednala. Tímto důvodem byly námitky nevybraného uchazeče Zlínstav a.s. ze dne 3. 11. 2017. Žalobkyně na námitky reagovala postupem, který je měl buď vyloučit, nebo potvrdit. Vybranému dodavateli proto byla zaslána výzva, přičemž tento mohl buď objasnit, že se námitky mýlí, nebo mohl být nečinný. Jelikož vybraný dodavatel na výzvu žalobkyně nijak nereagoval, žalobkyně jej vyloučila, neboť žalobkyně takto postupovat podle zákona mohla a tento postup náležel zcela na její svobodné úvaze.
21. Žalobkyně uvedla, že postupovala podle zásad transparentnosti a přiměřenosti, jakož i rovného zacházení a zákazu diskriminace. Byla přesvědčena, že ani konečná cena díla nemůže odůvodnit popírání textu zákona. Pokud tedy obdržela námitky závažného obsahu, uvádějící, že vítězný uchazeč nemusel splnit podmínky zadávacího řízení, jednala zcela transparentně a otevřeně výzvou k vysvětlení. Poté vyloučila uchazeče, který na výzvu neodpověděl, námitky nevyvrátil ani jinak nevysvětlil, a sám tak na sebe dané riziko převzal. Žalobkyně dodala, že Centrum na ni přenáší odpovědnost za nekonání uchazeče, a to tak, že si sama měla dohledat a výkladem dovodit, že nabídka odpovídá zadávacím

podmínkám, což považovala za exces z výkladu zákona. Měla za to, že kdyby ponechala bez odezvy fakt, že uchazeč na výzvu nijak nereagoval, a přesto mu zakázku tzv. ponechala bez vysvětlení a připomínkování námitek a toto vysvětlení vytvářela za něj, jednalo by se o přímé porušení § 6 ZZVZ ve vztahu k ostatním uchazečům. Žalobkyně uvedla, že jednala zcela podle zákona, zatímco žalovaný ji *de facto* nabádá k jeho porušování.

22. Žalobkyně dále namítala nedostatek pravomoci poskytovatele dotace ke kategorickým závěrům o porušení ZZVZ za využití retroaktivního hodnocení svobodného projevu vůle hodnotící komise dodatečně přizvanými externími soudními znalci. Uvedla, že je jednotkou územní samosprávy, jejíž právo na samosprávu je zakotveno v Ústavě i Listině základních práv a svobod. Jako taková si sama utváří úsudky v mezích právních předpisů a projevuje vůli navenek. Jako zadavatel disponovala potřebnou odborností, a to složením hodnotící komise. Pokud tato komise došla k závěru, že námitky nevybraného účastníka jsou důvodem učinit předmětnou výzvu vybranému uchazeči, učinila tak s výborným odborným i zkušenostním zázemím; přibírat další odborníky nepotřebovala. Žalobkyně zdůraznila, že odborný závěr hodnotící komise byl jednoznačný. Byl-li ve vztahu k položce č. 364/351 v nabídce uveden kabel, který již výrobce nedodává, a z toho následně Centrum a jeho externí experti zpětně dovodili, že OHL ŽS, a.s. dodá „asi“ kabel jiný, který bude podmínky splňovat, tento závěr nikdy neměl oporu v nabídce OHL ŽS, a.s. Zopakovala, že vyloučení si vítězný uchazeč zapříčinil sám, protože zcela objektivně zjiitelný nedostatek nijak neeliminoval ani neodstranil, když nereagoval na výzvu.
23. Žalobkyně byla dále přesvědčena, že jediným subjektem, který je oprávněn činit závěry ve vztahu k ZZVZ, je ÚOHS. Žalovaný je sice oprávněn konstatovat porušení dotačních podmínek tím, že došlo k porušení ZZVZ, ale definitivní výrok, zda se tak skutečně stalo, může učinit jen ÚOHS. Tomu však žádný podnět podán nebyl. Zdůraznila, že porušení ZZVZ nikdy nekonstatoval ÚOHS, nýbrž toliko Centrum.
24. Žalobkyně rovněž namítala retroaktivitu vstupování do vytváření a projevu vůle řádně ustanovené hodnotící komise a následně orgánu žalobkyně (rady obce) dodatečně oslovenými znalci, což považovala za nepřípustný zásah do samosprávy jednotky územní samosprávy. Nadto za situace, kdy jsou jí zazlívány postupy, k nimž údajně měla dojít sama, zatímco poskytovatel dotace si na konečný názor musel najmout externí experty, měla za to, že takové požadavky kladené zpětně na její svobodnou vůli jsou nepřiměřené a nedůvodné a bez opory v zákoně.
25. Žalobkyně nepopírala, že poskytovatel dotace má právo zpětně kontrolovat naplnění podmínek dotace. Nesouhlasila však s tím, aby tato kontrola zasahovala na základě názorů žalovaného do svobodné vůle obce jako samosprávného subjektu a zpětně jí určovala, jak měla v dané chvíli rozhodovat. Pokud se rozhodla odeslat výzvu podle § 46 odst. 1 ZZVZ, pak tak učinit svobodně mohla, a pokud se rozhodla vyloučit uchazeče, který na výzvu nereagoval, rovněž tak učinit mohla. Nikdo přitom nemůže zasahovat do svobodné vůle obce, pohybuje-li se tato vůle v mezích zákona.
26. Uvedla, že postupovala podle zákona, preferovala kvalitu díla a chovala se ke všem uchazečům shodně. Důrazně odmítla nařčení, že by zadávací řízení bylo účelové. Uvedla, že všechny její kroky svědčí o naprosté transparentnosti a jednání podle zákona. Naopak žalovaný ji nabádal k porušování ZZVZ, k jeho obcházení, k preferenčnímu chování vůči jednomu uchazeči, tj. k přehlížení jeho nečinnosti a chyb v nabídce, a to jen proto, aby mohla zadat zakázku nejnižší nabídce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

27. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
28. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 11. 2019 konstatoval, že žalobkyně v rámci své žaloby nepředložila žádné skutečnosti, se kterými by se žalovaný již nevypořádal v rámci správního řízení. Setrval proto na své argumentaci a v podrobnostech odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a Informaci o nevyplacení části dotace.
29. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
30. Na ústním jednání dne 6. 4. 2022 jak právní zástupce žalobkyně, tak žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na podstatná tvrzení již obsažená v jejich podáních k soudu. Právní zástupce žalobkyně soudu i zástupci žalovaného na jednání krátkou cestou předal písemné znění závěrečné řeči, kde nově poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2021, sp. zn. II ÚS 2191/2020, jímž podpořil žalobní argumentaci, v níž se žalobkyně dovolávala práva na volné uvážení v rámci výkonu samosprávné činnosti, nesprávně vystavené následnému zpětnému hodnotícímu pohledu správních orgánů na její činnost, zejména s ohledem na přemrštěné požadavky kladené na tak malé obce jako se tomu stalo i v dané věci.

III.

Posouzení žaloby

31. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
32. Žaloba není důvodná.
33. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
34. Podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel „[p]oskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. j).“
35. Podle § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel „[p]oskytovatel o opatření podle odstavce 1 bez zbytečného odkladu vhodným způsobem informuje příjemce. Příjemce může do 15 dnů ode dne, kdy tuto informaci obdržel, podat poskytovateli proti tomuto opatření námitky. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele.“
36. Podle § 46 odst. 1 ZZVZ „[z]adavatel může pro účely zajištění řádného průběhu zadávacího řízení požadovat, aby účastník zadávacího řízení v přiměřené lhůtě objasnil předložené údaje, doklady, vzorky nebo modely nebo doplnil další nebo chybějící údaje, doklady, vzorky nebo modely. Zadavatel může tuto žádost učinit opakovaně a může rovněž stanovenou lhůtu prodloužit nebo prominout její zmeškání.“

37. Podle § 48 odst. 2 písm. b) ZZVZ „[z]adavatel může vyloučit účastníka zadávacího řízení, pokud údaje, doklady, vzorky nebo modely předložené účastníkem zadávacího řízení nebyly účastníkem zadávacího řízení objasněny nebo doplněny na základě žádosti podle § 46.“
38. Podle § 6 odst. 1 ZZVZ „[z]adavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.“
39. Podle § 6 odst. 2 ZZVZ „[v]e vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace.“
40. Soud úvodem zdůrazňuje, že mezi účastníky řízení není sporná skutková stránka věci včetně průběhu zadávacího řízení. Žalobkyně namítala toliko nesprávné právní hodnocení věci.
41. Podstatou sporu v projednávané věci je přitom především otázka, zda – i s ohledem na zásady zakotvené v § 6 ZZVZ – byla žalobkyně oprávněna postupovat vůči uchazeči OHL ŽS, a.s. podle § 46 odst. 1 ZZVZ a vyzvat jej k objasnění nabídky a následně jej ze zadávacího řízení podle § 48 odst. 2 písm. b) ZZVZ vyloučit, neboť na tuto výzvu nereagoval.
42. Soud předně uvádí, že § 46 ZZVZ upravuje postup při objasnění nebo doplnění údajů, dokladů, vzorků nebo modelů. Podle odstavce prvního zadavatel může požadovat, aby účastník zadávacího řízení v přiměřené lhůtě objasnil předložené údaje, doklady, vzorky nebo modely nebo doplnil další chybějící údaje, doklady, vzorky nebo modely. Podle odstavce druhého pak platí, že po uplynutí lhůty pro podání nabídek nemůže být nabídka měněna, nestanoví-li tento zákon jinak; nabídka však může být doplněna na základě žádosti podle odstavce 1 o údaje, doklady, vzorky nebo modely, které nebudou hodnoceny podle kritérií hodnocení. V takovém případě se doplnění údajů týkajících se prokázání splnění podmínek účasti za změnu nabídky nepovažují, přičemž skutečnosti rozhodné pro posouzení splnění podmínek účasti mohou nastat i po uplynutí lhůty pro podání nabídek. A nakonec odstavce třetí uplatňuje nevyvratitelnou právní domněnku, že za objasnění se považuje i oprava položkového rozpočtu, pokud není dotčena celková nabídková cena nebo jiné kritérium hodnocení nabídek.
43. Podle § 48 odst. 1 ZZVZ může zadavatel vyloučit účastníka zadávacího řízení pouze z důvodů stanovených tímto zákonem. V odstavci druhém téhož ustanovení je zakotvena možnost zadavatele vyloučit účastníka, pokud údaje, doklady, vzorky nebo modely předložené účastníkem zadávacího řízení a) nesplňují zadávací podmínky nebo je účastník zadávacího řízení ve stanovené lhůtě nedoložil, b) nebyly účastníkem zadávacího řízení objasněny nebo doplněny na základě žádosti podle § 46 ZZVZ nebo c) neodpovídají skutečnosti a měly nebo mohou mít vliv na posouzení podmínek účasti nebo na naplnění kritérií hodnocení.
44. Zadavatel tedy má možnost (právo) účastníka ze zadávacího řízení vyloučit rovněž v případě, kdy zadavatel účastníka vyzval podle § 46 ZZVZ k objasnění či doplnění údajů, dokladů, vzorků nebo modelů a účastník na tuto výzvu zadavatele nereagoval vůbec nebo i přes poskytnuté doplnění či objasnění tyto údaje, doklady, vzorky nebo modely nadále nesplňují zadávací podmínky.
45. Obecně se pro postup zadavatele uplatní také zásady zadávání veřejných zakázek uvedené v § 6 ZZVZ. Podle odstavce prvního tohoto ustanovení musí zadavatel při postupu podle

tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti, podle druhého odstavce pak zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace.

46. Jak již vložil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 23. 11. 2021, č. j. 31 Af 83/2020-80, z dikce § 46 odst. 1 ZZVZ je zřejmé, že vyzvání účastníka k odstranění pochybností nebo doplnění chybějících údajů je postupem fakultativním. Uvedené vyplývá zejména z použití slova „může“, jež jasně ukazuje, že se jedná o možnost a nikoliv povinnost. Ke stejnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 20. 8. 2015, č. j. 10 As 55/2015-46 (rozsudek se vztahuje k dřívější právní úpravě, jeho závěry však lze s ohledem na shodné užití pojmu „může“ vztáhnout i ke stávající právní úpravě). Současně je také potřeba uvést, že odpovědnost za správnost a úplnost podané nabídky nese v zadávacím řízení účastník.
47. Soud však zdůrazňuje, že z výše uvedené možnosti zadavatele se může stát povinnost. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 31 Af 53/2020-84, přdestřel situace, v nichž podle judikatury správních soudů zadavateli vzniká povinnost postupovat podle § 46 ZZVZ. Například uvedl, že Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č. j. 31 Af 42/2017-162, řešil situaci, kdy zadavatel v průběhu řízení vyzval účastníka k objasnění nejasnosti týkající se jedné z předložených referencí, načež až ve fázi poskytnutí součinnosti před uzavřením smlouvy konstatoval nesplnění požadavku na prokázání kvalifikace, a dospěl k závěru, že dodavateli vzniklo legitimní očekávání, že v případě jiných nejasností ohledně předložených referencí bude zadavatelem opět vyzván k jejich objasnění. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 4 As 144/2019-46, přičemž kasační soud ve zrušujícím rozhodnutí argumentoval primárně tak, že dodavateli nevzniklo legitimní očekávání, nepopřel však právní názor krajského soudu, že předchozí postup podle § 46 ZZVZ může v účastníkovi zadávacího řízení vytvořit legitimní očekávání, že bude zadavatel stejným způsobem odstraňovat i jiné pochybnosti. Kromě uvedeného případu se podle Krajského soudu v Brně v judikatuře objevují ještě dvě situace, kdy zadavateli vzniká povinnost postupovat podle § 46 ZZVZ. Zadavatel je povinen objasnit nejasnosti nabídky, pokud jde o takové nejasnosti nabídky, které na první pohled vyvolávají dojem, že se účastník zadávacího řízení v části své nabídky dopustil chyby, tedy nejasnosti již na první pohled zřejmé, lehce popsatelné a pravděpodobně i lehce odstranitelné (podrobněji rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2011, č. j. 62 Af 50/2010-104). Stejně tak musí zadavatel postupovat podle § 46 ZZVZ v situaci, kdy se u účastníka zadávacího řízení objeví stejná nejasnost jako u jiného účastníka, vůči kterému však již zadavatel podle § 46 postupoval (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2016, č. j. 30 Af 66/2014-40). Je tedy zřejmé, že z uvedené možnosti se může stát povinnost, a to mimo jiné zejména v případě, že zadavatel již postup podle § 46 ZZVZ využil ve vztahu k jinému dodavateli ve srovnatelném postavení. V opačném případě by totiž byla porušena zásada rovného zacházení (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2021, č. j. 31 Af 83/2020-80).
48. Soud zdůrazňuje, že v nyní posuzované věci žalovaný jednak považoval výzvu žalobkyně podle § 46 ZZVZ adresovanou OHL ŽS, a.s. za nadbytečnou, neboť si splnění zadávacích podmínek tímto uchazečem mohla a měla ověřit sama, jednak ji považoval za rozpornou se zásadami obsaženými v § 6 ZZVZ, neboť „tentýž kabel“ obsahovala rovněž nabídka druhého uchazeče v pořadí, avšak toho žalobkyně k prokázání či objasnění splnění zadávacích podmínek nevyzvala. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně se k tomuto druhému a

zásadnímu argumentu žalovaného vůbec nevyjádřila, soud má proto za to, že žalobkyně tento skutkový stav nespornuje.

49. Soud je přesvědčen, že za předestřené situace měla žalobkyně v zásadě dvě možnosti. Žalobkyně mohla podle § 46 ZZVZ vyzvat oba účastníky zadávacího řízení, kteří splnění podmínek prokazovali tímž způsobem (totožným kabelem od stejného výrobce), a v případě jejich nečinnosti mohla postupovat podle § 48 odst. 2 ZZVZ a vyloučit je. Nebo žalobkyně mohla bez využití institutu výzvy podle § 46 ZZVZ vyhodnotit, zda oba tito účastníci zadávací podmínky splňují či nikoliv, přičemž v takovém případě by buď oba uchazeče musela ze zadávacího řízení vyloučit anebo v něm naopak oba ponechat. Pokud žalobkyně měla za to, že daným kabelem lze splnění podmínek prokázat, pak soud přisvědčuje žalovanému, že zaslání výzvy OHL ŽS, a.s. skutečně bylo nadbytečné. Soud dodává, že i přes zaslání této výzvy žalobkyně nemusela OHL ŽS, a.s. ze zadávacího řízení pro nečinnost vyloučit, neboť § 48 odst. 2 písm. b) ZZVZ opět obsahuje slovo „může“ a dává žalobkyni toliko možnost účastníka vyloučit. Žalobkyně tedy mohla i po zaslání výzvy podle § 46 ZZVZ splnění zadávacích podmínek posoudit sama.
50. Žalobkyně však zvolila třetí možnost, a to takovou, že jednomu z účastníků výzvu zaslala a pro nečinnost jej pak ze zadávacího řízení vyloučila, zatímco druhému účastníku ve srovnatelném postavení takovou výzvu nezaslala a ani z jiného důvodu jej ze zadávacího řízení nevyloučila. Soud souhlasí se žalovaným, že takový postup žalobkyně jako zadavatele nelze považovat za souladný se zásadami zakotvenými v § 6 ZZVZ. Žalobkyně totiž svým postupem zjevně porušila zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace.
51. Význam zásady zákazu diskriminace a zásady rovného zacházení je přitom určován s ohledem na účel, který tyto zásady v daném právním odvětví plní. Dané ustanovení směřuje k účelu ZZVZ, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Zmíněné zásady slouží právě k zajištění konkurence mezi dodavateli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 Afs 20/2008-152, č. 1771/2009 Sb. NSS, či například ze dne 20. 12. 2021, č. j. 10 Afs 223/2019-38). Uvedené zásady musí zadavatel dodržovat v každé fázi procesu zadávání veřejné zakázky a vyžadují rovnost příležitostí všech uchazečů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, čj. 5 Afs 131/2007-131, č. 2535/2012 Sb. NSS).
52. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2021, č. j. 10 Afs 223/2019-38, připomněl, že i přes jistá specifika v oblasti veřejných zakázek nelze odhlédnout od základního pravidla, které je společné pro všechny právní oblasti, tedy že k nerovnosti a diskriminaci může dojít jen tehdy, je-li zacházeno odlišně se srovnatelnými subjekty ve srovnatelných situacích. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkázal především na judikaturu Ústavního soudu (viz zejm. nález ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, a judikaturu citovanou v bodě 74 tohoto nálezu), podle níž je rovnost relativní kategorií, která vyžaduje odstranění neodůvodněných rozdílů. Právní rozlišování v přístupu k určitým právům nesmí být projevem libovůle, ze zásady rovnosti však neplyne závěr, že by každému muselo být přiznáno jakékoliv právo. Jinými slovy, ne každé nerovné zacházení s různými subjekty lze hodnotit jako porušení principu rovnosti, tedy jako protiprávní diskriminaci jedné skupiny subjektů ve srovnání s jinými subjekty. V případě tvrzeného nerovného zacházení je proto nutné zabývat se otázkou, zda se jedná o rozdílné zacházení se subjekty

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nacházejícími se ve srovnatelných situacích a zda je toto rozdílné zacházení ospravedlnitelné, a tedy souladné s ústavním pořádkem. Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud přímo v oblasti veřejných zakázek v rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007-131, č. 2535/2012 Sb. NSS: „[p]orušení zásady nediskriminace zadávacího řízení by nesporně nastalo, pokud by zadavatel v téže situaci a v týchž otázkách přistupoval k některým uchazečům o veřejnou zakázku procedurálně nebo obsahově jinak než ke zbylým, popř. pokud by v důsledku zadavatelova postupu bylo některým uchazečům objektivně znemožněno nebo ztíženo ucházet se o veřejnou zakázku za podmínky, za nichž se o ni mohou ucházet jiní uchazeči.“

53. Srovnatelnost situace, v níž se nacházel vyloučený OHL ŽS, a.s. a druhý v pořadí Zlínstav a.s. je proto pro posouzení porušení zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace klíčová. Žalovaný vyšel z předpokladu, že pokud žalobkyně postupovala podle § 46 ZZVZ vůči prvnímu z uchazečů, musela tak postupovat i vůči druhému, neboť ten se nacházel ve srovnatelném postavení, když prokazoval splnění zadávacích podmínek totožným způsobem jako první uchazeč. Soud se s tímto názorem žalovaného ztotožnil. Soud opakuje, že žalobkyně tuto situaci vůbec nesporeovala, nevyjádřila se k ní a nevysvětlila, z jakého důvodu postupovala jedním způsobem vůči OHL ŽS, a.s. a jiným způsobem vůči Zlínstav a.s.
54. Žalobkyně tedy svůj názor založila na úvaze sice obecně správné, avšak z pohledu okolností posuzované věci nepodstatné, že zadavatel nemá povinnost postupovat podle § 46 ZZVZ. Žalobkyně tedy v daném případě, za daného skutkového stavu, nesprávně aplikovala ZZVZ. Tím je dána nezákonnost jejího postupu. Jinými slovy, žalobkyně přímo v souvislosti s poskytnutou dotací porušila povinnosti stanovené jí právním předpisem, v tomto případě ZZVZ, a rovněž tak nedodržela podmínky, za kterých jí byla dotace poskytnuta.
55. Argumenty týkající se nedostatečné odbornosti hodnotící komise považuje soud v této souvislosti za pouze podpůrné. Soud obecně přisvědčuje žalovanému, že jmenuje-li zadavatel hodnotící komisi, měl by zajistit, aby její členové byli dostatečné odbornosti; a nejsou-li, je na místě vyžádat si posudek externí osoby. Je možné, že v případě vyšší odbornosti jmenované hodnotící komise by žalobkyně postupovala odlišně, například by nabídku uchazeče OHL ŽS, a.s. vyhodnotila jako splňující zadávací podmínky a tudíž nepřistoupila k využití výzvy podle § 46 ZZVZ. Soud však tyto hypotetické úvahy nepovažuje vzhledem k výše uvedenému za zásadní.
56. Soud se nedomnívá, že by v nyní posuzované věci nastal nějaký excés ze správního uvážení či z výkladu právních předpisů žalovaným obecně. Soud rovněž neshledal žalobou napadené rozhodnutí vnitřně rozporným či nepřezkoumatelným. V žalobou napadeném rozhodnutí jsou obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil stěžejní otázky, je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí, rovněž je zřejmé, z jakých podkladů a úvah žalovaný vycházel. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že správní orgány těmto povinnostem dostály.

57. Soud proto neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.
58. Soud dále konstatuje, že nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace jsou Podmínky Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Podle části III bodu 1 bodu 2 Podmínek bude při realizaci projektu uskutečňováno zadávání zakázek v souladu se ZZVZ. Žalobkyně jako příjemce dotace se tudíž výslovně zavázala k dodržování ZZVZ.
59. Podle § 14e rozpočtových pravidel pak poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta. Žalovaný jako poskytovatel tedy byl oprávněn nevyplatit dotaci nebo její část žalobkyni, pokud žalobkyně porušila povinnosti stanovené ZZVZ. Se žalobkyní tak nelze souhlasit ani v tom, že by žalovaný nebyl oprávněn posuzovat otázku porušení ZZVZ.
60. Soud dodává, že nedodržení povinností při zadávání veřejných zakázek posuzuje poskytovatel dotace samostatně a nezávisle na ÚOHS. Poskytovatel v tomto ohledu postupuje podle § 14e rozpočtových pravidel. To samo o sobě nevylučuje, aby jednání žalobkyně bylo hodnoceno v několika rovinách, tedy rovněž například ÚOHS či v řízení před orgány finanční správy ve věci porušení rozpočtové kázně, a to podle odlišného ustanovení právních předpisů.
61. Soud proto shledal i tuto žalobní námitku nedůvodnou. Nedůvodná je pak i námitka žalobkyně, že postup a výklad žalovaného nepřipustně zasahuje do jejího práva na samosprávu.
62. Soud nezpochybňuje, že žalobkyně je územním samosprávným celkem a její samospráva je tak zaručena na ústavní úrovni (viz čl. 8 Ústavy). Stát může zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, tedy i do činnosti žalobkyně, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem (čl. 101 odst. 4 Ústavy). Soud v této souvislosti poukazuje rovněž na § 7 odst. 1 zákona o obcích, podle kterého *„[o]bec spravuje své záležitosti samostatně (dále jen "samostatná působnost"). Státní orgány a orgány krajů mohou do samostatné působnosti zasahovat, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem, který zákon stanoví. Rozsah samostatné působnosti může být omezen jen zákonem.“*
63. Žalobkyně realizovala své právo na samosprávu tím, že jako příjemce dotace svobodně vstoupila do smluvního vztahu s poskytovatelem dotace; v jeho rámci se pak zavázala dodržovat ZZVZ. ZZVZ je obecně závazným právním předpisem, žalobkyně tedy má obecnou povinnost jej dodržovat. Obec je coby územní samosprávný celek veřejným zadavatelem [§ 4 odst. 1 písm. d) ZZVZ], a nestanoví-li zvláštní zákon jinak, je podřízena všem ustanovením ZZVZ dopadajícím na veřejné zadavatele. V nyní posuzované věci se žalobkyně nadto výslovně smluvně zavázala tento zákon dodržovat ve vztahu k poskytnuté dotaci. Pokud jej následně prokazatelně nedodržela, nemůže být toto porušení aprobevováno dovoláváním se práva na samosprávu. Soud dodává, že ZZVZ volné uvážení umožňuje, volné uvážení však neznamená vyvázání se z pravidel ZZVZ. Rovněž tak povinnost řídit se zákonnými pravidly neznamená zásah do svobodné vůle územního samosprávného celku.

64. Soud závěrem poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. I. ÚS 2661/19, v němž Ústavní soud konstatoval, že „[s]těžovatelka [obec Valašská Bystrice, zastoupená stejnou advokátkou jako nyní žalobkyně – pozn. soudu] v *prvé řadě namítá porušení svých práv na samosprávu s tím, že nikdo ji nemůže ukládat, jak má konkrétně postupovat při realizaci projektu, na který jí byla státem poskytnuta dotace. Stěžovatelka ovšem přehlíží skutečnost, že právní nárok na poskytnutí dotace z ústavních předpisů či samotného postavení stěžovatelky jako územně samosprávného celku nevyplývá. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku, dotace je tu dobrodiním státu, čemuž odpovídá i jeho oprávnění svázat příjemce dotace určitými, a to i přísnými podmínkami. Stěžovatelka nebyla povinná dotaci přijmout, ve svobodě rozhodování nijak omezena nebyla, dotace jí samozřejmě vnucena být nemohla. V tomto ohledu k žádnému zásahu do práva na samosprávu nedošlo. Rozhodla-li se však stěžovatelka z vlastní svobodné vůle dotaci přijmout, pak již ale logicky musela přistoupit na podmínky, na jejichž splnění stát vázal poskytnutí a čerpání dotace. Existence dotačních podmínek má přitom své racionální opodstatnění, neboť dotace ze své podstaty není prostým finančním darem či pomocí bez konkrétního cíle nebo určení, ale naopak zásadně sleduje naplnění určitého účelu. Jím bylo v daném případě zvětšení celkové kapacity domova pro seniory v rámci naplňování programů v příslušné oblasti sociální politiky státu. V tomto ohledu je proto na postavení stěžovatelky nutno nahlížet obdobně jako na osobu soukromého práva, která ze své vlastní svobodné vůle hodlá vstoupit do závazkového vztahu s jiným subjektem, a tím se současně dobrovolně podrobuje povinností, jež pro ni z tohoto vztahu plynou.“ Obdobně usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. I. ÚS 2662/19.*
65. Soud podotýká, že odkaz právního zástupce žalobkyně na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2021, sp. zn. II ÚS 2191/20 (zejména na odstavce 50. až 52.), v závěrečné řeči na ústním jednání shledal nepřiléhavým, jelikož Ústavním soudem byla v dané věci řešena skutkově odlišná situace, když zadavateli zakázek bylo judikaturou obecných soudů vytvořeno nové pravidlo, které však nebylo v ZZVZ obsaženo a navíc soudy k němu dospěly až poté, co zadavatel již organizoval veřejnou zakázku; proto Ústavní soud v konkrétním posuzovaném případě dospěl k názoru, že nedodržení takového nově vytvořeného pravidla nelze přičítat k tíži zadavatele zakázky, jelikož by tím došlo k zásahu do právní jistoty a předvídatelnosti práva. Soud naopak odkazuje na shora provedené právní posouzení věci, kde se jednoznačně vyjádřil k posouzení věci správními orgány a neshledal, že by v dané věci došlo zpětně ze strany správních orgánů k vytvoření určitého „nového“ pravidla pro žalobkyni; taktéž soud odmítá, že by ve správním řízení bylo jednání žalobkyně posuzováno optikou zpětného hodnotícího pohledu správních orgánů na její činnost v rozporu se zákonem; a konečně soud v posuzovaném případě nenalezl ani skutečnosti, jež by nasvědčovaly tvrzení žalobkyně, že by na ni v případě předmětné veřejné zakázky měly být správními orgány kladeny přemrštěné požadavky.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

66. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

67. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. dubna 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.